

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

ELU VALEDES

Originaali tiitel:
Sharon Sala
Life of Lies
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Lii Haugasmägi
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2017 by Sharon Sala.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E02357919
ISBN 978-9949-82-364-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Inimesed valetavad. Mõnikord on need väikesed valged valed,
et säästa kedagi haiget saamast. Mõnikord suured,
öeldud hirmust või vihast, soovides kedagi haavata.

Aga mis siis, kui kogu su elu on vale?

Kui pead selles vales osalema,
et armastatud inimeste tundeid säästa?

Seda tuleb ette.

Tihtilugu lastega, kes kasvavad üles ilma alusmüürita,
millele toetuda, oskamata eristada head halvast ja valesid tõest.
Jumal õnnistagu lapsi, kelle eest varjatakse, kuidas nad alguse said.

Kuidas saavad nad leida oma tuleviku,
kui ei tea midagi oma minevikust?

1. peatükk

Tolmukübemed keerlesid mahajäetud küüni lakka tunginud päikesekiirtes. Hüljatud lagunened ja hallitavad heinapallid, mis kõlbasid veel ainult siin talvituvatele rottidele, varjasid osaliselt laka tagumise seina ääres madratsil armatsevat paari.

Päeva palavus ja õhu liikumatus katsid nende kehad higipiiskadega, kuid kontrolli alt väljas oli hoopis nende sisemusest kerkiv kuumus.

Alicia oigas ning Jerry libistas oma sõrmed läbi naise pikkade tumedate juuste ja jätkas liikumist, nihutades oma keha piisavalt, et kaamera teise seina ääres varjus tabaks naise rindade hüplemise ja pikad jalad mehe keha all.

Keset kirehoogu kuulis Alicia küünile lähenevaid hääli. Tema silmad läksid suureks. Nad võivad vahele jääda! Naine haaras Jerry käsivartest.

„Keegi tuleb!”

Jerry kangestus, pani siis käe naise suule ja viipas nende rõivaste poole, mis vedelesid kuhjas madratsi otsal. Meeleolu lõhutud ja nende armulugu avastamise ohus, toppisid nad kiirustades rõivaid selga. Kuid nende kehad olid higimärjad ja käed värisesid. Nad olid vaid aluspesu selga saanud, kui all sisenesid mehed küüni.

Poolalasti ja hirmust värisedes kõssitasid nad koos madratsil, kuulates, uskumata seda, mis kostis nagu narkotehing. Jerry pöördus

kaamera poole, silmad õudusest suured, ja pöördus tagasi Alicia poole samal hetkel, kui alt kostis püssipauk.

Alicia surus käed suule, et mitte karjuda, kui kõlas veel laske ja heinakõrred nende ümber lendlesid ning ta taipas, et osa kuule tabas pööningut. Ta surus pea vastu põlvi, püüdes olla võimalikult väike sihtmärk.

Lasud lõppesid sama järsku, kui olid alanud. Ta kuulis küünist lahkuvaid jooksusamme ja pöördus kergendust tundes Jerry poole, kuid nägi, et mees oli vajunud tema selja taha ja madratsile nõrgus verd.

„Jerry! Oh jumal, Jerry!” nuttis ta, põlvitades mehe kõrvale ja püüdes pulssi leida. Kuid seda ei olnud.

Ta oli surnud.

Naine kummardus Jerry kohale, nuuksudes kontrollimatult, kui mõistis, mis oli just juhtunud, vajus siis tagasi kandadele ja hakkas karjuma.

„Purgis!” ütles režissöör ja hüppas oma toolilt püsti, kui Sahara Travis nii graatsiliselt püsti tõusis, nagu oleks kuninganna ees kniksu teinud.

Naine sirutas käed välja, kui keegi garderoobist jooksujalu kohale jõudis, et talle hommikumantel selga aidata.

Režissöör oli mõlema näitlejaga rahul, seda oli tema energilisest hääletoonist aru saada.

Bobby French, kes mängis Jerry osa, tõusis ja kratsis oma paljast kõhtu, oodates, et keegi tooks talle hommikumantli.

„See oli suurepärane, Bobby. Absoluutselt kütkestav, Sahara. Teeme nüüd lõunapausi. Olge kõik tunni aja pärast tagasi.”

Sahara noogutas hommikumantli vööd sidudes ja vaatas oma isiklikku assistenti otsides ringi.

„Kas keegi on Lucy näinud?” küsis ta.

Üks kaamerameestest viipas toidulaua suunas.

„Toitlustajad käisid siin. Võibolla viis ta sulle lõunasöögi haagisesse.”

„Aitäh,” ütles Sahara ja suundus välja päikselisse California kuumusesse.

Ta oli poolel teel haagise juurde, kui kuulis oma nime hüütavat.

„Oota üks hetk!” hõikas Lucy talle järele joostes. „Ma käisin su lõunasööki toomas ja mulle helistati garderoobist. Nad tahtsid, et sa sealt enne võtteplatsile tagasi minekut läbi läheks, aga ma ütlesin, et nad saadaksid parem kellegi sinu haagisesse mõõte võtma.”

Sahara kortsutas kulmu. „Aitäh, aga miks neil uusi mõõte vaja on?”

„Režissöörile ei meeldi sinu homse võtte hommikumantel,” vastas Lucy.

„Mida iganes,” kohmas Sahara ja läks astmetest üles haagisesse, Lucy tema järel.

Teda tervitas jahe õhk. Sahara suundus kööginurka, et käsi pesta, ja võpatas, nähes põrandal kääras üht naist.

„See on Moira,” hüüatas Sahara naise juurde joostes.

Ta põlvitas garderoobi assistendi kõrvale, oletades, et Moira on minestanud. Siis otsis ta pulssi, kuid ei leidnud seda.

„Ta ei hinga! Helista hädaabisse,” hüüdis Sahara Lucyle, keerates Moira selili, et hakata kunstlikku hingamist tegema, kuni tema assistent palavikuliselt telefoni välja otsis.

Sahara kallutas Moira pea kuklasse ja torkas talle sõrme suhu, veendumaks, et hingamisteed on vabad, kuid avastas, et suu on täis toitu, mida Moira polnud alla neelanud. Ta kummardus lähemale, kavatsedes hingamisteed vabastada, kuid tundis lõhna, millest ta süda oleks peaaegu seisma jäänud. Naine rapsas sõrme Moira suust välja ja pühkis seda paaniliselt vastu hommikumantlit, karates siis jalule, et kraani all käsi pesta.

Kandik Sahara toiduga oli köögiletil ning oli ilmne, et toit Moira suus pärines tema taldrikut. Sahara nuusutas toitu ja lükkas selle eemale, vaarudes toolile istuma, iga lihas kehas värisemas. Tema mõtete suund oli liiga kohutav, et seda omaks võtta.

„Politsei on teel,” ütles Lucy pöördudes ja nähes oma bossi laua ääres istumas ning ainiti põrandal lebavat surnukeha põrnitsemas. „Mis lahti? Miks sa talle kunstlikku hingamist ei tee?”

„Ta on surnud. Ma arvan, et mürgitatud.”

Lucy ahmis õhku. „Mida sa öelda tahad? Kuidas sa seda tead?”

„Tema hingeõhk... ma tundsin teravat mandlilõhna. Keegi pani minu toidu sisse tsüaniidi ja ta sõi seda.”

Lucy tormas kapi juurde ja tõstis Sahara lõunasöögilt kaane. Kahtlemata oli taldrikult söödud. Ta nuusutas toitu ja pöördus uskumatult Sahara poole.

„Ma tunnen ka seda, aga... tsüaniid? Kuidas sa tead?”

Sahara kiikus üle kere värisedes oma kohal edasi-tagasi, käed rusikasse surutud. Ta eiras täielikult Lucy küsimust, keskendudes sellele, mis äsja juhtunu kaasa toob.

„Miks ta pidi minu sööki sööma? Võibolla arvas ta, et ma ei pane tähele. Vahet pole, ta on surnud, Lucy! Aga kui teda mürgitas minu toit, siis... Oh jumal! Ta suri, sest keegi püüdis mind tappa! Miks? Miks?” hüüatas Sahara ja puhkes nutma.

Lucy jooksis teda lohutama, kui sireenid õhku lõhestasid. Selleks ajaks, kui politseiautod Sahara haagise juurde kohale jõudsid, oli juba peaaegu kogu võttemeeskond seal.

Režissöör Tom Mahan oli paanikas, arvates, et tema filmi staariga oli midagi juhtunud. Ta tundis kergendust, nähes nutvat Saharat laua ääres istumas, kuid see lõppes järsult, kui ta märkas surnukeha.

„Oh jumal! Moira! Mis juhtus?”

„Me ei tea. Ta oli siin, et võtta mõõte, ja tundub, et ta sõi natuke Sahara toidukandikult ja... suri. Sahara arvates ta mürgitati,” rääkis Lucy.

„Ma ei arva, vaid tean seda,” kinnitas Sahara. „Mäletad filmi, mida ma tegin koos Rhett Coulteriga? Too jälitaja kasutas Rhetti tegelaskujust vabanemiseks tsüaniidi, et mind endale saada. Meditsiini-ekspert tundis kibedat mandlilõhna ja ütles, et ta mürgitati.”

„Jah, ma mäletan!” nõustus Tom. „Vau, hea tähelepanek, Sahara.”

Naine tõstis uskumatult pilgu. „Kas me peame minu meenutuste üle praegu hõiskama? Moira on surnud.”

„Õigus! Vabandust!” vastas režissöör ja sööstis haagisest välja. Hetk hiljem oli ta tagasi koos poole tosina vormis politseinikuga Los Angelese politsei Hollywoodi jaoskonnast, kellele järgnes paar mõrvaosakonna uurijat, kes hakkasid käsklusi jagama. Režissööri jahmatuseks võtted peatati ja kõik pidid tunnistuste võtmise ajaks paigale jääma.

Paar politseinikku piirasid haagise kuriteopaigalindiga ümber ja kõik saadeti tagasi võtteplatsile. Tunnistusi võeti toitlustusalal ühe pika serveerimislaua ääres.

Kuna tema oli surnukeha leidnud, kutsuti Sahara esimesena tunnistust andma. Videokaamera töötas ja teda filmiti jälle, kuid sel korral ei pidanud ta emotsioone teesklema. Tal oli süda paha ja ta oli surmani hirmunud.

Uurija, kes küsitlust läbi viis, istus teisele poole lauda ja tutvustas ennast.

„Preili Travis, mina olen mõrvaosakonna uurija Colin Shaw. Me filmime kõiki küsitlusi.” Ta viipas kolmjalal seisva kaamera poole. „Palun rääkige mulle oma sõnadega, mis juhtus, alustades sellest, kuidas te veetsite viimase tunni enne Moira Patricki surnukeha leidmist.”

Sahara sai äkki teadlikuks, kui paljas ta hommikumantli all on ja tõmbas selle koomale.

„Me olime võtteplatsil. Meeskond, režissöör, mina ja Bobby, kes mängis selles stseenis koos minuga. See oli päris keeruline stseen ja me kõik olime seal. Tegime kolm võtet, nii et olime platsil arvatavasti vähemalt poolteist tundi. Siis kuulutas Tom välja lõunapausi. Läksin haagisesse ja kohtusin teel sinna oma assistendi Lucyga. Haagisest leidsime Moira Patricki surnukeha.”

„Miks oli Moira teie haagises?”

„Ta kuulub... kuulus garderoobipersonali hulka ja mulle öeldi, et režissöör tahab homsetes stseenides mõne muudatuse teha. Ta oli saadetud mult mõõte võtma,” vastas Sahara.

„Mida te edasi tegite?” küsis Shaw.

Sahara hakkas värisema, kirjeldades, kuidas hakkas tegema kunstlikku hingamist, nägi siis toitu Moira suus ja tundis kibedat mandlilõhna.

„Kuidas te teadsite, et seda lõhna seostatakse tsüaniidimürgitusega? Enamik inimesi seda ei tea.”

Ta kordas Tomile ja Lucyle räägitud selgitust oma eelmise filmirolli kohta ning puhkes siis nutma.

„Ta sõi minule mõeldud toitu. Mina olin plaanitud ohver.”

Shaw kortsutas kulmu. „Kes võiks teie surma tahta?”

Sahara haaras laualt karbist salvrāti ja pühkis silmi.

„Ma ei tea. Paljud inimesed. Peaksite minu mänedžer Harold Warnerilt küsima. Tema tegeleb mu vihkamiskirjadega.”

Shaw vangutas pead. Hollywoodis olid vihkamiskirjad sama tavalised kui rämpspost e-kirjade hulgas.

„Kas olete viimasel ajal ka mõne eriti muret tekitava kirja saanud?”

„Ei midagi sellist, millest ma teaks. Harold neid tavaliselt mulle ei näita. Miks ma peaksin tahtma neid vihaseid kirju näha?”

„Olgu, räägime lõunasöögist. Kust teie toit tuleb?” küsis Shaw.

„Ma ei tea toitlustusettevõtte nime. Lucy, minu assistent, ehk teab. Ta toob tavaliselt mu söögi otse haagisesse ja paneb külmkappi. Selles kuumuses ei püsi miski värsket.”

„Kuidas te Lucyga läbi saate? Kas tal oleks põhjust teie surma soovida?”

„Lucyl? Ei, absoluutselt mitte. Me klapime suurepäraselt. Ta on olnud minu juures peaaegu aasta ja ma maksan talle väga hästi. Ma ei suuda ette kujutada põhjust, miks ta peaks tahtma oma igakuisest sissetulekust ilma jääda.”

Shaw jätkas ettevalmistatud küsimustega, jälgides, et võtab läbi kõik detailid, enne kui Saharaga lõpetab.

„Täna koostöö eest,” ütles ta viimaks, kui oli kogu info kätte saanud.

Sahara oli kahvatu ja värises.

„Kas ma võin nüüd võtteplatsilt lahkuda?”